

Autonomía mundana e sentido relixioso da moral

Andrés Torres Queiruga¹

Se alguén me preguntase polo parágrafo máis teoloxicamente novidoso do Vaticano II, inclinaríame a responder, con bastante determinación, que foi o seguinte:

Se por autonomía da realidade se entende que as cousas creadas e a propia sociedade gozan das súas propias leis e valores, que o home ten que descubrir, utilizar e ordenar pouco a pouco, esta esixencia de autonomía é absolutamente lexítima. Non é só que os homes do noso tempo a demandan con urxencia. É que tamén responde á vontade do Creador. Pois ben, pola propia natureza da creación, todas as cousas están dotadas da súa propia consistencia, verdade e bondade e da súa propia orde regulada, que o home debe respectar co recoñecemento da metodoloxía particular de cada ciencia ou arte.

1.- Á autonomía da creación, como revolución pendente

Esta declaración pertence, non por casualidade, ao número 36 da *Gaudium et spes*, e merecería repasalo agora enteiro. Porque pertence á Constitución conciliar que trata «acerca da Igrexa no mundo actual». É froito dunha maduración que non responde sen máis a un movemento interno do dinamismo teolóxico, senón que foi posibilitada, e mesmo polemicamente aguilloada, pola presión externa da cultura secular (esta mesma tamén promovida, pense o que pense Hans Blumenberg, polo influxo de fondo que lle viña da tradición cristiá).

1 Andrés Torres Queiruga é teólogo, presidente da Asociación Encrucillada.